

El flautista Ian Anderson porta al Festival del Mil·lenni el seu disc 'Thick as a brick' i material en solitari

'Jethro Tull style'

ESTEBAN LINÉS
Barcelona

L'última vegada que va trepitjar escenari barceloní al capdavant del seu grup de referència, Ian Anderson va ocupar durant un parell d'hores la llavors sala annexa del Palau Sant Jordi (actualment rebatejada com Sant Jordi Club), i ho va fer deixant més que satisfets als nombrosos seguidors que omplien l'enclavament de Montjuïc. Això

va passar el mes de maig del 2006, i en aquella ocasió al si de Jethro Tull encara compartia protagonisme al costat d'Anderson el seu company Martin Barre. Eren els bons temps quan es vivia de rendes.

Ara, els termes han canviat. El grup Jethro Tull com tal està en situació de repòs, i tant Anderson com Barre porten camins en solitari a una prudent distància, i el que més activitat, justificadament, desenvolupa des de fa més d'un any és el flautista, compositor i cantant Ian Anderson. I encara que no es pugui parlar en realitat i exactament d'un concert aquesta nit de Jethro Tull (Palau de la Música, 21 h), l'esperit, l'escenografia i bona part de la música que es podrà escoltar en la vetllada programada pel Festival del Mil·lenni són genuïnament *jethrotullians*.

Els aficionats que van tenir oportunitat l'estiu passat d'acostar-se a Sant Feliu de Guíxols per assistir al concert que va oferir al Festival de la Porta Ferrada, ja saben de què anirà la funció d'aquesta nit. Es tracta de la mateixa gira protagonitzada per "Jethro Tull's Ian Anderson", el qual estarà acompanyat per un planter de notables multiinstrumentistes (Florian Ophale, guitarra i baix elèctric; John O'Hara, teclats, acordió i percussió; David

Ian Anderson, en primer terme, amb la resta del grup

FESTIVAL DEL MIL·LENNI

Goodier, baix elèctric i Glockenspiel; Scott Hammond, bateria i percussió, i, finalment, Ryan O'Donnell, veu, mim i ball) i amb un objectiu per davant molt satisfactori per a totes les parts: la interpretació íntegra de l'àlbum *Thick as a brick* publicat per Jethro Tull el 1972, és a dir, una de les obres més referencials de la banda de rock progressiu i de la història del rock d'aquell decenni. Després dels quaranta-quatre minuts de durada del disc –que de fet és una única cançó que llista amb ondulacions–, Anderson i

Del seu brillant 'Aqualung' sonaran aquesta nit al Palau 'My God' i 'Locomotive breath'

els seus músics interpretaran també en la seva totalitat l'últim àlbum compost per Anderson, aparegut l'abril de l'any passat i titulat *Thick as a brick 2*. Després d'aquesta intensa sessió monogràfica (on conflueixen rock, folk, música progressiva...), Anderson atacarà material emblemàtic del cançoner de Jethro Tull: l'any passat hi va haver oportunitat a Sant Feliu de Guíxols de gaudir amb *My God* i *Locomotive breath*, dues de les peces més brillants incloses en el ja legendari disc *Aqualung*.

L'aspecte escènic és especialment destacable a la vetllada, sobretot en les dues parts de *Thick as a brick*, raó que justifica la presència al planter de participants de Ryan O'Donnell, cantant, mim i ballari.●

EL DISC

El maó més famós del rock

■ L'àlbum-concepte *Thick as a brick* (gruixut com un maó) va convertir el 1972 un grup de grenyuts i estrofolaris músics britànics en una mena d'alquimistes musicals, i el seu líder i compositor, en un visionari genial. La història del disc està protagonitzada pel petit Little Minton, que als seus vuit anys observava sorprès el món circumdant.

L'Atlàntida
Centre
d'Arts
Escèniques
d'Osona

Àngel Corella

Barcelona Ballet

Diumenge, 10 de febrer

Per més informació: www.latlantidavic.cat

CRÍTICA D'ÒPERA

Molta veu de qualitat

Les contes d'Hoffmann

Autor: Jacques Offenbach, amb llibret de Jules Barbier, basat en tres contes d'Ernst T.A.Hoffmann
Intèrprets: Michael Spyres (Hoffmann); Laurent Naouri (Lindorf, Coppélius, Dr. Miracle; Dapertutto); Kathleen Kim (Olympia); Natalie Dessay (Antonia); Tatiana Pavlovskaya (Giulietta); Carlos Chausson (Crespel); Manel Esteve Madrid (Spalanzani); Isaac Galán (Schlémil; Hermann); Francisco Vas (Andrés; Cochenille; Frantz; Pitichinaccio); Michèle Losier (Nicklausse), Àlex Sanmartí (Luther)... Cor i Orquestra del Gran Teatre del Liceu. **Direcció d'orquestra:** Stéphane Denève. **Producció:** G.T. del Liceu, amb l'Òpera de San Francisco i l'Opéra National de Lyon. **Direcció escènica i vestuari:** Laurent Pelly (amb J.J. Delmotte)
Lloc i data: Gran Teatre del Liceu (4/II/2013)

ROGER ALIER

Amb *Les contes d'Hoffmann*, el

compositor d'origen alemany Jacques Offenbach va voler, a la fi de la seva vida, deixar una òpera *de debò* (ell havia estat el campió de l'opereta bufa francesa) i quan la va fer li va sortir la vena alemanya: longitud, complexitat, retòrica i també una agilitat compositiva que es fa notar en alguns fragments emblemàtics, però que obliga els cantants (el tenor Hoffmann, especialment) a fer un gran esforç interpretatiu per cantar el que en realitat són cinc actes i demanen molt de tots els cantants, però sobretot d'ell. Michael Spyres es va veure obligat a fer un sobreesforç vocal que li va permetre sortir airós de l'intent, però no sense deixar notar la seva incomoditat en alguns aguts.

El triple rol femení finalment el van cantar Kathleen Kim, una soprano coreana de formació nord-americana, molt graciosa i eficaçíssima, que hi va obtenir un èxit personal destacat. En el segon acte (en aquesta versió el d'Antonia, va cantar el paper de la soprano malalta Natalie Dessay, que va convèncer plenament malgrat algun mínim incident, i va ser ovaciona-

da al final. Tatiana Pavlovskaya va cantar el rol de Giulietta molt bé, i va ser ben secundada en la famosa barcarola per Michèle Losier, que ha cantat un Nicklausse esplèndid, sense que li agraiessin gaire (la seva ària del darrer acte és poc atractiva però va ser ben dita). El baix-bariton Laurent Naouri va fer força impacte en els quatre papers diabòlics, i Francisco Vas es va destacar en els quatre *sòmnes* de l'obra amb la seva ària còmica de Frantz, menys brillant que la que vam veure fa uns quants anys a Sabadell. Un luxe especial va ser la presència de Carlos Chausson com a Crespel, i la d'Isaac Galán en els rols de Schlémil i de Hermann.

En la direcció escènica, en una obra tan impossible com aquesta, Laurent Pelly ha tingut idees brillants, com fer evolucionar la nina Olympia d'una manera fabulosa, i d'altres menys interessants, com els jocs d'envans i d'escales dels darrers actes. El vestuari va ser molt elegant. L'equip escènic va ser rebut amb aplaudiments i alguna protesta. Molt bé el cor i de gran qualitat l'orquestra, molt ben duta per Stéphane Debève. En definitiva un gran espectacle molt recomanable i una ocasió poc freqüent de veure una gran òpera del repertori.●